

(Kort bemærkning).

Jens Hald Madsen (V):

Jeg skal ikke belære den radikale ordfører om økonomi, men jeg mener at have den lærdom, at det, der hedder konkurrenceevne og handel, har meget at gøre med betalingsbalance, og at hvis man ikke sørger for, at konkurrenceevnen og konkurrenceforholdene for erhvervslivet bliver forbedret, så får man faktisk et underskud på betalingsbalancen.

Men hensyn til forbeholdene: Jamen når nu De Radikale var så behjælpelige dengang, så vil vi da også gerne i Venstre være behjælpelige med at få dem afskaffet igen. Det er da ikke noget problem. Det, vi synes er et problem, er, at vi gang på gang kan læse i pressen, hvordan regeringen selv mener, at der er nogle problemer i, at den ikke er med, hvor beslutninger bliver taget.

Må jeg så ikke minde den radikale ordfører om mit spørgsmål: Hvor er det, Venstre har svigtet i udenrigspolitikken?

(Kort bemærkning).

Jørgen Estrup (RV):

Jeg synes ikke, der er nogen grund til at gå længere ind i diskussionen om konkurrenceevnen. Jeg tror, hr. Hald Madsen godt har set, hvad vismændene har sagt om konkurrenceevnen. Ansvar for, at konkurrenceevnen ikke har det, som den burde have det, ligger i høj grad hos dansk erhvervsliv selv ved de lønftaler og den manglende evne til at sikre produktivitetsfremskridt. Så skulle vi ikke overlade det til eksperterne i stedet for at slå om det her?

Må jeg så sige på det udenrigspolitiske område, at Det Radikale Venstre ikke har noget imod at være støttepædagog for Venstre, hvis der er brug for det, men så vil vi godt have nogle lidt mere lærenemme elever. Og lærenemhed er bl.a., at man lidt bedre forstår, at EU-forbeholdene altså bygger på, hvad den danske befolkning har sagt. Årsagen til, at vi har dem, er, at befolkningen ikke bakkede op bag Venstres politik på området, og før Venstre hjælper lidt mere til med at skabe en ordentlig stemning og forståelse for Europapolitikken, kommer vi ikke videre.

Når jeg sagde før, at jeg ikke synes, Venstre har været hjælpsom nok på det udenrigspolitiske område, drejede det sig om Kosovokonflikten, og det tror jeg godt hr. Jens Hald Madsen ved.

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Jeg har skrevet to taler til den her anledning. Jeg har skrevet en sort tale, og jeg har skrevet en rød tale, og efter at have hørt på debatten i dag vil jeg gerne have lov til at lægge ud med den sorte tale.

Det er sådan, at den sorte tale handler om nogle af de ting, som de forenede partier har gennemført det sidste års tid. Ved de forenede partier forstår jeg regeringspartierne og den borgerlige opposition. Jeg vil i den sorte tale komme ind på både stort og småt, nogle konkrete tiltag, som er meget gode eksempler på, synes jeg, en politisk linje, der kan holde mig søvnløs.

Det første tiltag, jeg vil nævne, er et af den slags, hvor regeringen skal leve op til de to storebrødre, nemlig EU og USA. Det er krigen på Balkan, jeg vil tale lidt om, og i den forbindelse har jeg tre spørgsmål om selve krigen, som har ligget mig lidt på sinde.

For det første: Hvem er det egentlig, man slår ihjel, når man fører en krig som den, Danmark er med til i øjeblikket? For det andet: Hvem kommer til at betale for krigen? Og for det tredje: Er krig den bedste måde at skabe fred på?

På det første spørgsmål kan jeg svare, at dem, man slår ihjel, formodentlig primært er serbiske soldater. Og hvem er de her serbiske soldater så? Ja, de serbiske soldater er faktisk værnepligtige, og det er åbenbart noget, som NATO har indført dødsstraf for. Jeg synes i virkeligheden, at det er en underlig dobbeltstraf, de her folk kommer ud for. Først tvinges de til at føre krig for en mand og for en sag, som de ikke nødvendigvis bakker op, og dernæst risikerer de at blive slået ihjel af NATO's bomber. Så skal jeg selvfølgelig huske at nævne dem, man slår ihjel ved et uheld. Det kan man jo ikke undgå, når man bruger så mange humanitære bomber.

Er der i øvrigt nogen, der nogen sinde har set en humanitær bombe? For mig lyder det som et begreb, der er opfundet for at få befolkningens accept af en krig, et begreb, der måske er skabt af den vestlige verdens medier. Jeg tror i hvert fald, at de, der betaler prisen for bomberegningen, er forholdsvis indifferente over for, om bomben, der slog dem ihjel eller drev dem på flugt, var humanitær.

Til spørgsmålet om, hvem der betaler prisen for krigen, vil jeg svare, at rent økonomisk betaler NATO-landenes skatteborgere for krigen. Jeg er normalt tilfreds med vores høje skat i